

FATİH DANACI

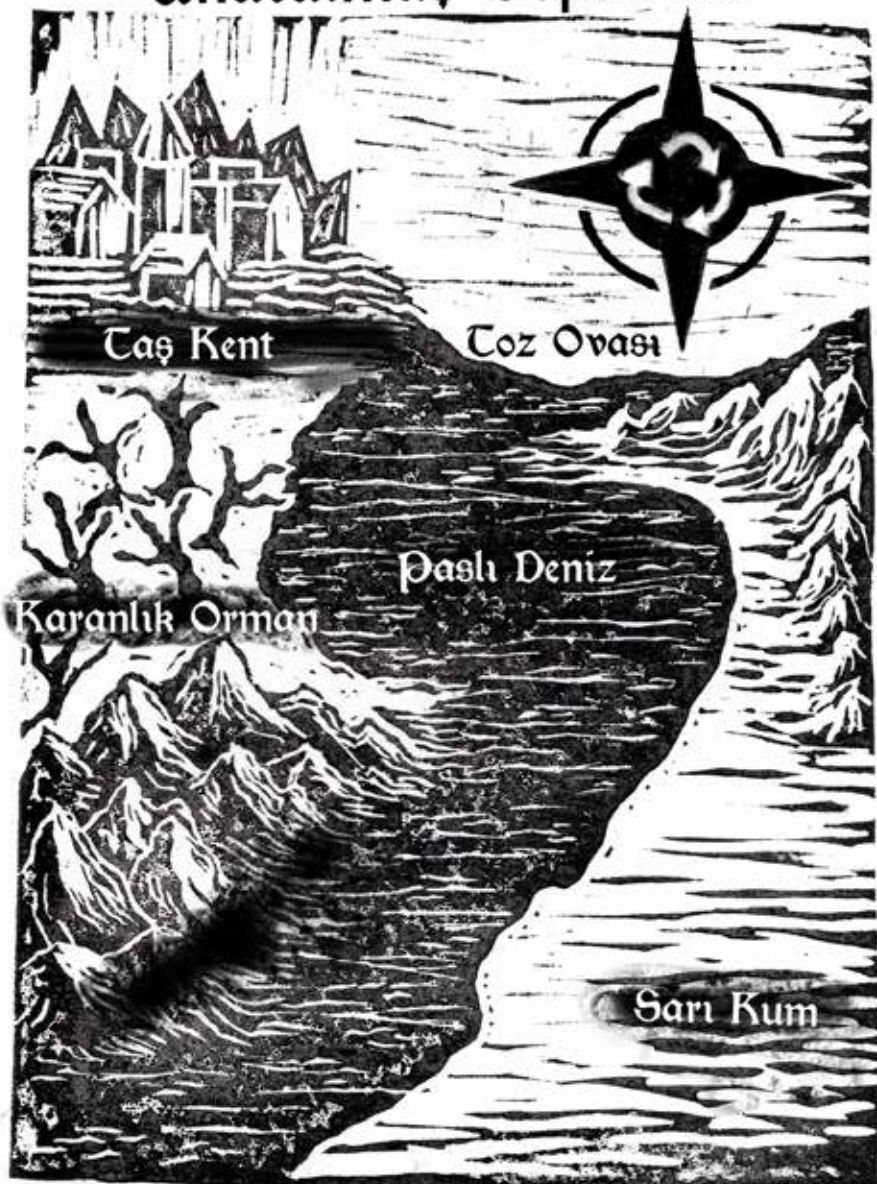
DÖNÜŞTÜRÜCÜ

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Unutulmuş Topraklar

“Dönüştürücü’nün çizeri, sanatını mümkün olduğunca atık malzemeleri kullanarak icra etmektedir. Bazen bir karton parçasını, bazen inşaatlardan topladığı tahtaları, bazen de atılmış bir straforu kullanarak eserler üretmektedir. Geri dönüşüm temasını fantastik bir dille anlatan Dönüştürücü’nün çizimlerini üstlenirken de elindeki malzemelerden istifade etmeyi tercih etti. Bunun için her taşınmada yanında götürdüğü, bir gün lazım olur diye sakladığı, yıllar önce bir esnaftan aldığı mineflo rulosunu kullandı. Linol baskı tekniği kullanarak çizimlerini oluşturmak istedi, ihtiyaç duyduğu ana malzeme olarak linolyum baskı setini almadı ve elindeki muşambayı kullanarak kalıplara dönüştürdü. Lazım olmaz denilen bir eşyayı, önce oyarak kalıp haline getirdi, sonra da baskıya dönüştürdü. Böylece geri dönüşümün en güzel örneğini vererek bir sanat eseri ortaya çıkarmayı başardı. Çizimlerin kendine özgü bir estetiğe sahip olmasının nedeni budur.”

Dünyanın En Büyük Mahallesi

Dünyanın En Büyük Mahallesi'nin kaldırımlarında yürümenin nasıl bir şey olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Kilometrelerce uzanan sokaklarını bir baştan diğer ucuna gitmek için saatlerce adım atmanız gerekir. Ama bu mahalleyi diğer yerlerden ayıran en önemli özellik upuzun yolları değildir. Her biri diğerinden farklı olan, bazıları garip, bazıları eğlenceli anlar yaşatan sokaklarıdır.

Bazen rengârenk boyanmış bir sokakta kendini bulurken, bir an sonra derin çukurların içerisine inşa edilmiş evlerin arasından geçiyor olabilirsiniz. Bazılarının sakinleri hayvanlarken bazılarında yalnızca oyuncaklar yaşar. İşte böylesine garip bir yerdir Dünyanın En Büyük Mahallesi.

Sokakların isimleri de hayli ilginçtir: Kediler Cenneti Sokağı, Kaşık-Çatal Sokağı, Pamuk Şeker Sokağı, Ekmek Arası Sokağı. Bunun gibi daha birçoğu vardır ve sokakların adları oradaki hayata dair ipuçları verir. Mesela Balonlu Sokak'taki binaların tamamı balon şeklindedir. Hatta binalar öylesine hafiftir ki rüzgârlı günlerde savrulup caddelerin ortasına düştüğü dahi olur. En gariplerinden

biri Çıkmaz Sokak'tır. Sokağa yolunuz düşmeye görsün, çıkışı asla bulunmaz.

Sokak isimlerini köşe başlarındaki tabelalarda göremezsiniz. Bu yüzden adres bulmak, saman içinde iğne aramak kadar zordur. Bazen binaların tepesindeki yüzlerce kiremitten herhangi bir tanesinin üzerinde, bazen de rögar kapaklarının çevresinde yazılıdır. Neden olduğunu hâlâ anlamış olamasam da ilginçlikler mahallenin en bilindik özelliğidir.

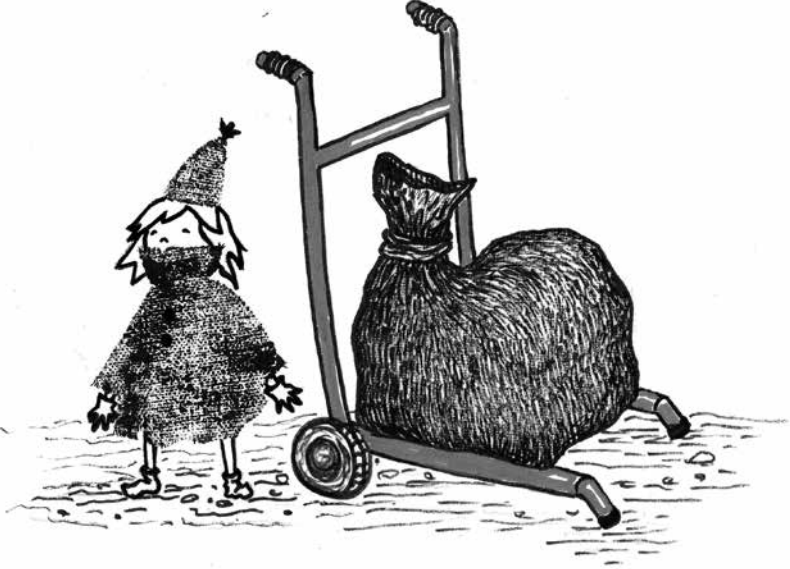
Doğanın kuralları da orada farklı işler. Örneğin zıplamak için eğilmek, görmek için gözünü kapamak, sıcak havalarda ise mont giymek gerekebilir.

İşte ben, nam-ı diğer “*Dönüştürücü*”, kendimi bu mahalleye ait hissetmişimdir hep. Kullanılmayı kullanan, atılanı saklamak, kolayı değil zoru seçmek yaptığım işin doğasında yatar. Mahalledeki gariplikleri ve her türlü tersliği sevmemin nedeni de bu olsa gerek.

Ne zaman Dünyanın En Büyük Mahallesi'ne gitsem dik yokuşlarında yürümeye başlarım. Pek çok kişi düz yolları sever. Eğimli yerler söz konusu olduğunda çıkmak yerine inmeyi tercih ederler hiç şüphesiz. Dedim ya, ben o mahalleye aitim; kuralların tersine işlediği mahalleye!

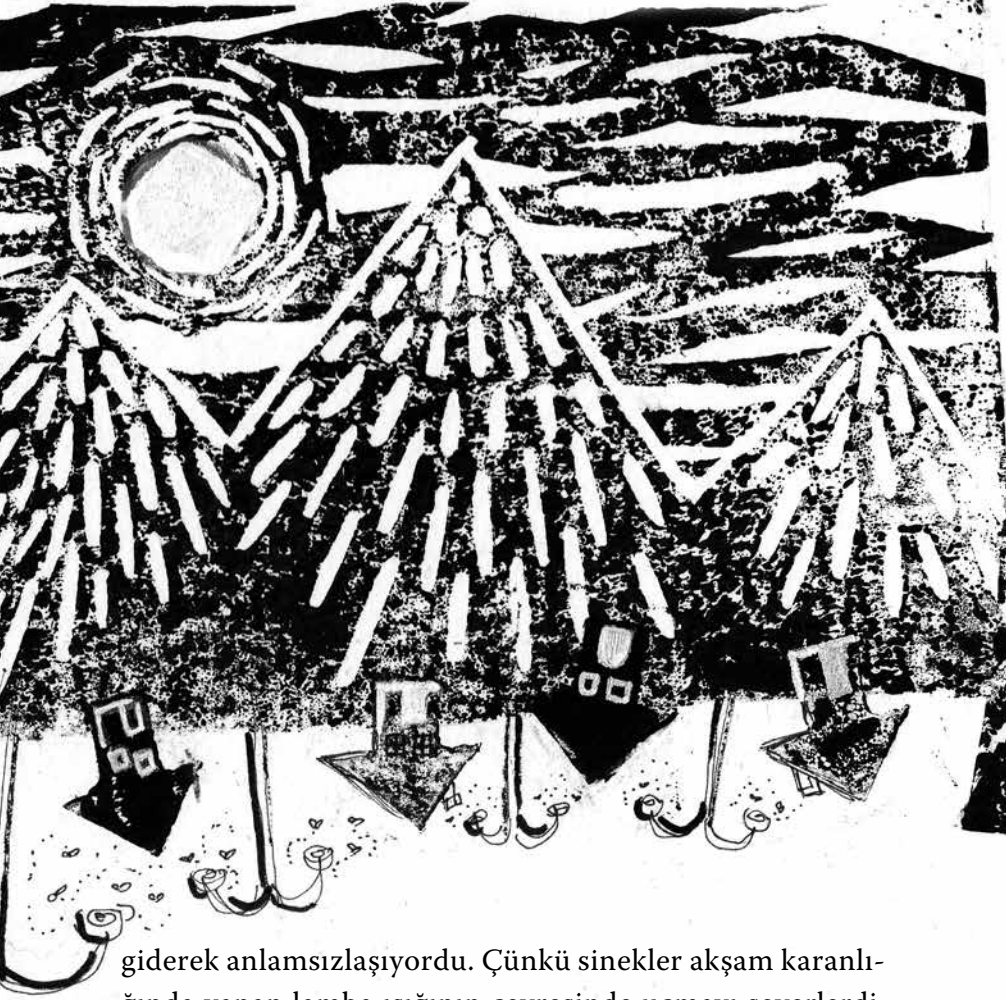
Bir arabam var. Ama motoru yok. Direksiyonu ve aynaları olduğu da söylenemez. İki tekerleği üzerine yerleştirilmiş “L” şeklindeki demirler, demirlerin ortasında duran kocaman çuval... İşte benim arabam. Hatta ona seslendiğim bir isim bile var: çekçek! Kaç beygir gücün-

de derseniz, sıfır derim. Bir diyebilmek isterdim ancak at kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Zaten at olmak için küçük, tay olamayacak kadar büyüğüm. İtebildiğim ya da çekebildiğim kadar ilerler benim külüstür.

Planlarımda olmamasına rağmen bu mahalleye yine ve yeniden yolum düştü. Daha önce gezmediğim yerleri keşfetmek isterken kendimi yemyeşil bir sokakta buldum. Birkaç dakika içerisinde yol kenarlarındaki garipliklerle, doğanın kendine özgü işleyişiyle karşılaştım. İlk gelişim olmadığından şaşırmadım tabii ki.

Aydınlatma direklerinin lambaları direğin tepesinde değil, en altta yer alıyordu. Lambaların etrafında ise sinekler uçuşuyordu. İlk bakışta normal gözükse de bu durum

giderek anlamsızlaşıyordu. Çünkü sinekler akşam karanlığında yanan lamba ışığının çevresinde uçmayı severlerdi. Halbuki öğlen vaktiydi ve ışıklar yanmıyordu. Buna rağmen sinekler lambaların etrafında daireler çiziyordu.

Yanından geçtiğim bir ev dikkatimi çekti. Çatısı, binanın tepesinde değildi. Tıpkı aydınlatma direğinin lambası gibi yerdeydi. Üçgen şeklinde olduğundan "V" harfine benziyordu. Kim böyle bir yerde oturmak isterdi ki! Tepesinde delik olursa ve tam da o esnada yağmur yağsa evin içini su basardı.

Penceresinde “SATILIK” olduğuna dair ilan asılıydı. Hatta tam olarak “SATİLİK” yazıyordu. Yanlış mı yazılmıştı, yoksa “T” harfi yerine “İ” harfi kasten mi kullanılmıştı bilemiyordum. Duvarları yeşilin can alıcı tonuyla boyalı eve yakından bakmak istedim. Çekçeđi bahçenin

